

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע
(דיוהכ"פ) עוד שש פעמים: "הוי' הוא האלוקים!"
האחרון הי' בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח"כ המשיך
בקול רם יותר ובהכרזה: "לשנה הבאה בירושלים!"
כשהוא מאריך בניגון תיבת "ירושלים"...

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש פ' נח, ב' מר-חשון
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל
שפד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

וכיון שכל עניני התורה מדוייקים הם בכל פרטיהם, ובפרט ענין כללי כהאמור, הרי זה שחותר המועדים דחודש תשרי הוא ב"זמן שמחתנו" ושמת תורה, מדגיש ביתר שאת את המקרא מלא שדיבר הכתוב עבדו את ה' בשמחה, שמחה אמיתית הקשורה בתורת ה' ופקודי ה' שהם משמחי לב.

* * *

על פי האמור שכל הפרטים מדוייקים הם, מובן שכן הוא גם בנוגע לזמן. שאף שכל האמור לעיל בתקפו בכל שנה ושנה, אבל היות ובכל שנה חדשה מתחדשים ענינים המיוחדים לה וכל שנה ושנה והוראות', הנה בשנה זו ההוראה המיוחדת שלה היא בנקודה המיוחדת שלה לגבי ששת השנים שלפני' ושל אחרי', שהיא שנת הקהל: הקהל את העם האנשים והנשים והתף -

שאף על פי שמצוה זו כפשוטה בגשמיות תלוי' בארץ, ארץ אשר גו' תמיד (גם בזמן הגלות) עיני הוי' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ובזמן שבית המקדש הוי' קיים וכו', אבל רוחניות הענינים ותוכנם - נצחיים הם, שהרי הם חלק מתורתנו הנצחית -

ואופן וגדר מצות הקהל ה"ה להשתדל בתוכנה ומטרה שלה לא (רק) כל אחד ואחת בפ"ע, אלא (גם) באופן דקהל, בהשתתפות המון רב ובהדגשה מיוחדת להקהיל גם את הטף, כולל קטני קטנים וקטני קטנות. והמטרה היא, כסיום הכתוב: ושמו לעשות את כל דברי התורה הזאת.

והדיק בזה:

ושמרו - כולל ג"כ הפי' והענין דלהמתין ולצפות מתי יבוא לידו

לעשות - בפועל, לא להסתפק בלב טוב ובמחשבה טובה והחלטה טובה, כי אם עשי' בפועל,

את כל דברי התורה - שלא יאמר אדם שכיון שרובו זכיות כבר יצא ידי חובתו, ובפרט כשהוא רוב גדול ביותר, כי אם את כל דברי התורה

הזאת - "מורה באצבע" שהיא ממש כמו שניתנה למשה מסיני, תורה שבכתב ביחד עם פירושה, תורה שבעל פה, ולא ר"ל לגלות פנים בתורה שלא כהלכה, להכניס בה ענינים ופשרות שלא כתורה וכו'.

ונתוספה הדגשה בענין הקהל האנשים הנשים והטף במאורע שהתחיל ביום הקדוש דשנת הקהל זו, שהי' מכוון ג"כ כנגד אנשים הנשים וטף בתוך קהל בני',

והקהלת כולם יחד היא שעמדה והיא שתעמוד לכל בני', אשר כהבטחת הנביא: הוי' צבאות יגן עליהם, על עמו גוי אחד בארץ, הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם,

ובנ"י נקהלים ומוסיפים בושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת הלוח ומוסיף ואור, להאיר גם את השכת הגלות ולמהר ע"י כ"ז (תומ"צ בחיי יום יום) ביאת משיח צדקנו בגאולתנו האמתית והשלימה,

וימלא כבודו (של הוי') את כל הארץ.

בכבוד ובברכה לבשוורות טובות בכל האמור

עכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

העבודה דכללות בני' במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה - נסתיימה ונשלמה • מסקנת החשבון-צדק שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמתית והשלימה בפועל ממש! • גם אם חסר בעבודתו של הפרט . . ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל • קטעים משיחת ש"פ נח, ד' מר-חשון ה'תשנ"ב - מוגה

והדגשה יתירה [.] בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו:

ובהקדמה - שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר

נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני' במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי' "במעשינו ועבודתינו (ד) כל זמן משך הגלות"!) - נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי', ה"ז ענין פרטי שודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלימות "מעשינו ועבודתינו" דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמתית והשלימה.

(1) תניא רפ"ז.

הקהלת כולם יחד היא שעמדה והיא שתעמוד לכל בני ישראל

בהכנסנו לחודש מ"ח ובפרט בשנת "הקהל", הבאנו (בע' 15) צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על מכתב כללי מתחלת חודש מ"ח ה'תשל"ד – בענין "ויעקב הלך לדרכו" בשייכות לשנת הקהל, ועם מלחמת יוהכ"פ שהיתה אז

(המכתב כולו נדפס, לאחר הגהות נוספות, בלקו"ש ח"י ע' 192 ואילך. בסיום המכתב הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ קטע שלם בכת"ק אודות ענין התורה והצדקה בכל יום ושמירת שיעורי החת"ת – צילום מהוספה זו נדפס ב"יחי המלך" שלד ע' 15)

להלן המכתב כפי שנדפס בלקו"ש שם* (הכת"ק בא בהדגשה):

תחלת מ"ח, ה'תשל"ד. ברוקלין, נ. י.

אל בני ובנות ישראל אשר בכל מקום ומקום ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בבואנו מחודש תשרי, החודש השביעי, שהוא משובע בכל, גתות בתוכו כו' לולב וערבה בתוכו, כלומר מלא ברכה ותוכן הן בגשמיות (גתות) והן ברוחניות (לולב כו') ומשביע לכל חדשי השנה מטובו הוא בגשמיות וברוחניות,

ידוע המנהג שהי' בכמה מקומות להכריז במוצאי שמחת תורה (סיום וחיתום המועדים יחדוש תשרי): ויעקב הלך לדרכו, הכוונה – לדרכו ועבודתו במשך כל השנה,

אשר הדרך הידועה בזה היא כהוראת חכמינו ז"ל אני נבראתי לשמש את קוני, ובלשון המובא בכ"מ – לעשות לו ית' דירה בתחתונים,

ועשי' זו היא על ידי מילוי רצון קונו, זאת אומרת לימוד התורה וקיום מצוותי', כולל הציווי וכל מעשיך יהיו לשם שמים, ובכל דרכיך דעהו,

ונתנית כח להליכה ועשי' האמורות – כחות רוחניים ואמצעים גשמיים – ה"ה בחודש תשרי, ראשית השנה, ובפרט במועדי חודש זה.

(* הערת המו"ל: כידוע נוהג כ"ק אד"ש מה"מ להגיה את המכתב כללי מס' פעמים, ולעיתים הנוסח הסופי שונה בהרבה מהנוסח הראשוני. כיון שהצילום שלפנינו הוא (כנראה) הנוסח הראשוני שהכניסו לכ"ק אד"ש מה"מ להגהה, לכן ישנם שינויים רבים בינו לבין הנוסח הסופי של המכתב (כפי שנדפס בלקו"ש), וזו גם כנראה הסיבה לכך שהקטע האחרון בצילום ("ויהי רצון כו') אינו מופיע כלל בלקו"ש שם. בפענוח שלפנינו הבאנו את הנוסח הסופי כפי שנדפס בלקו"ש שם (מלבד המראי-מקומות שלא הובאו מחמת קוצר הידיעה).

הענינים כולם¹⁰ (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעיקר ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹¹.

ובפרט אחרי שכבר נשלם החודש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "רשית"¹², שכולל כל השנה כולה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלימות העבודה בעולם, שבו מודגש כללות ענין השבת שקשור עם ענין הגאולה, ובפרט יום השבת אחרי חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, כנגד גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי¹³ ("ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו"¹⁴), ומתכוננים להקריאה בתורה: "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ציווי ונתנית-כח לכאו"א מישראל ולכלל ישראל ("ע"י אברהם, היהודי הראשון, "אחד הי' אברהם"¹⁵) ללכת מהגלות אל הגאולה, ובאופן של הליכה כפולה ("לך לך"¹⁶) שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלימות בזה היא באופן ד"ארו¹⁷ עם ענני שמיא¹⁸ – הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל

ובסגנון אחר: כללות בני' שהם "קומה אחת שלימה"² נמצאים במעמד ומצב אדם שלם בכל רמ"ח אבריו וש"ס גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מ"ע וש"ס מל"ת) והן בגשמיות, והחסרון דהפרט הוא כמו מיחוש או חולי קל וחיצוני באבר פרטי שתיקונו ע"י רפואה קלה ומהירה, כמ"ש³ "ורפא ירפא", "שניתנה רשות (וכח) לרפוא לרפאות"⁴, כולל ובמיוחד הרפואה שע"י התשובה ("גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם"⁵), ועד לשלימות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החולי מלמפרע⁶.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁷.

ועאכ"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני', ה'תשנ"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) ה' תהא שנת נפלאות בה", ו"נפלאות בכל", "בכל מכל כל"⁸ (בגמטריא "קבץ"⁹), שכולל כל

13) ראה לקו"ש חט"ו ע' 231. וש"נ.

14) הושע ו, ב במפרשים.

15) יחזקאל לג, כד.

16) להעיר מהשייכות דכפל לגאולה, כדרשת חז"ל (ל"ש ר"פ לך לך. ועוד) "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" (וראה ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד) – ועפ"ז י"ל שגם הכפל ד"נח נח" (ששייך גם להכפל דשבת . . .) רומז על הגאולה.

17) דניאל ז, יג.

18) ויש לבאר הדיק ד"ענני שמיא" – שאף שהענינים באים מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ"), מ"מ נעשים "ענני שמיא", ע"ד ובדוגמת ענין הקשת, שנעשה מהשתקפות קרני השמש בעננים (כ"ל ס"ד). – ולהעיר מהשייכות ד"קשת" להגאולה, כדאיתא בזהר (פרשתינו

2) לקו"ת ר"פ נצבים. ובכ"מ.

3) משפטים כא, טו.

4) ברכות ס, סע"א. וש"נ.

5) יומא פו, סע"א.

6) ראה צפע"נ לרמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב. ועוד.

7) תבוא כט, ג.

8) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

9) ראה חידושי חת"ס שם.

10) כולל גם הפיכת הענינים הבלתי-רצויים שנרמזים בתיבת "כל" (ראה המשך תער"ב ח"א פ"צ) – ע"י (החשבון-צדק וה)תשובה.

11) מיכה ז, טו.

12) ראה הערה 43 (במקור השיחה - סד"ש תשנ"ב ח"א ע' 61).

כבר הורגלו ל"ווילדע רייד"

ישנם כאלו שמסתכלים על דיבורים הנ"ל [שאפשר לפעול בנין ביהמ"ק תיכף ומיד (המו"ל)] כ"ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אלא, שכבר הורגלו לזה כו'. אמנם, לאמיתותו של דבר – מכיון שזהו דבר הכי טוב, "טעמו וראו כי טוב ה'", הרי לא זו בלבד שלא מסתכלים על זה כדבר פראי ("ווילד"), אלא אדרבה – מבקשים ודורשים שיהי הדבר תיכף ומיד ממש, ושואלים "עד מתי", מדוע לא נעשה כבר ברגע שלפנ"ז!... (משיחת ש"פ נח ד' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

כאו"א מישראל חייב ללמוד את כל חלקי פרד"ס התורה

. . מאחר שנמצאים אנו עתה בעקבתא דמשיחא, וידוע שלא יהיו עוד גלגולים נוספים [כי מספיק כבר כל הגלגולים שהיו בעבר כו' ואכ"מ], הרי מובן בפשטות שכאו"א מישראל חייב ללמוד את כל חלקי פרד"ס התורה, כולל לימוד פנימיות התורה, מאחר שלא יוכל עוד להשלים זאת בגלגול הבא, כי לא יהיו עוד גלגולים נוספים. (משיחת ש"פ נח ד' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן"

אע"פ שלע"ע נמצאים עדיין בזמן ומצב הגלות, ועד שגם בני א"י אומרים "מפני חטאינו גלינו מארצנו", מ"מ, כיון שישנה ההבטחה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכבר עשו תשובה, וכבר צחצחו את הכפתורים, ובמילא, אין הדבר "תלוי" אלא ישנו כבר ב"מזומן". [.] יש להשתדל שכבר עכשיו תהי' העבודה מעין ודוגמא והכנה לעבודה שתהי' בהגאולה האמיתית והשלימה. (משיחת ח' מרחשון ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

מנצע מיוחד ל"שנת המאה" – שנת "הקהל"

- ◆ כל מי שיתרום הקדשה (חד-פעמית, שבועית) על-גבי הקונטרס "יחי המלך", יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
 - ◆ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות), ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!!
- לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו"ל (ראה ע' 2)
- (* בשלב זה הסעיף השני תקף לתושבי ארץ הקודש בלבד.)

הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

. . עפ"ז מובן, שכשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, "הי' תהא שנת נפלאות בה", ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (כנ"ל . .) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך¹⁹, גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים²⁰), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד²¹, אחר ז' ימים למולד²², ובמוצאי שבת²³, "אם ליל מוצאי שבת הוא קודם ל' בחודש . . אבל אם הוא אח"כ²⁴ אין

עב, ב) "כד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא . . בגוונני נהירין* . . וכדיון צפי ל' למשיח, מנלו, דכתיב וראיתו' לזכור ברית עולם . . ידבר קב"ה להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא, הה"ד ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם**" (וראה ד"ה את קשתי נתתי בענן תרנ"ד).
 (19) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושו"ע או"ח סת"ל, ובנ"כ שם.
 (20) ראה מג"א שם סק"ד.

(* ומ"ש "לדת עולם", נכתב חסר, שיש דורות שלא הוצרכו לאות לפי שצדיקים גמורים יהי' (פרש"י ט, יב) – קאי על קשת ע"ז הרגיל שריא סימן ש"לא יהי' עוד מבול" – (כפשטות הכתוב), ובלשון הזהר דאתחזי"א בגוונין חשוכין מתחזי"א לדוכתא דלא ייחי מבול".

(** ונסיים, "ודא הוא דכתיב (בהפסרה דפרשת נח) אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך".

ממתנינים עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן²⁵, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף²⁶ – ונהרא נהרא ופשטי, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

ויה"ר שעוד לפני קידוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שכיון שחשון וכסלו שניהם מלאים, ישנם שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שע"ז נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלימות החדשים, שרומזת על השלימות דבני"י ש"עתידיים להתחדש כמותה" – "יתקיים בנו מקרא שכתוב ובקשו את ה'

(21) ראה ט"ז שם סק"ג.
 (22) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"י: "עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולד" (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמ"א, א.ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א.ב.). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).
 (23) שו"ע שם ס"ב.
 (24) כמו בחודש זה, שמוצאי שבת (שלאחר ז' ימים למולד*) הוא ביום י"א בחודש.
 (25) רמ"א שם.

(26) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא ה"י הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה ש(כו"כ מ)חדשי החורף אינם מעוננים.

(* אולי אם אין מקפידים על זה ומברכים אחר ג' ימים (וראה גם הערה 26 יכילים לברך במוצאי שבת זה שהוא יום ד"י בחודש).

אלקיהם ואת דוד מלכם אמנן, ביאת דוד מלכא משיחא תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתיכף ומיד מתקיים הציווי שקורין תיכף בזמן המנחה: ”לך לך גו’ אל הארץ אשר אראך”, לארצנו הקדושה, כיון ש”לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו’”²⁷, ארץ עשר אומות²⁸, ובארצנו הקדושה עצמה – ”הלוך ונסוע הנגבה”²⁹, ”לצד ירושלים . . . הר המורי”³⁰, ושם גופא – ”אל מקום המזבח”³¹, ש”מקומו מכוון ביותר”³².

”שם נעשה לפניך . . . כמצות רצונך”, כולל גם השלימות דקידוש לבנה באופן שמקבלים

פני שכנה – ”יראה אל אלקים בציון”³³, ויתירה מזה, ”יראה גו’ אל פני האדון הוי”³⁴, כולל גם היחוד דשם הוי’ ושם אלקים שמודגש בקידוש לבנה [.]., ”הוי’ הוא האלקים”, ובעילוי אחר עילוי, ז”פ ”הוי’ הוא האלקים” שאומרים בעילת יוהכ”פ (לאחרי אמירת ”שמע ישראל הוי’ אלקינו הוי’ אחד” פ”א, ו”ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד” ג”פ) – (כ”ק אדמו”ר שליט”א הכריז בניגון המקובל): ”הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, הוי’ הוא האלקים, לשנה הבאה בירושלים!

(27) בראשית טו, יח-יט.
(28) פרש”י עה”פ.
(29) בראשית יב, ט.
(30) פרש”י עה”פ.
(31) בראשית יג, ד.
(32) רמב”ם הל’ ביהב”ח רפ”ב – ושם: ”והוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה” (שבזה מודגשת השייכות לפרשת נח).
(33) תהלים פד, ח.
(34) משפטים כג, יז.

במלאת 10 שנים להתוועדות זו (דש”פ נח תשנ”ב), העתקנו מס’ קטעי יומן מבטאון ”בית חיינו” (גליון 110) המתארים מעט מן האווירה ששררה בהתוועדות:

כשנכנס הרבי להתוועדות ניגנו את הניגון ”זאָל שוין זיין די גאולה”, וכ”ק אדמו”ר שליט”א עודד בדרכו. גם כשהגיע למקומו עודד בידו הק’, ואף לאחר שהתיישב! (לא רגיל כלל). אחרי הברכה על היין ניגנו שוב ניגון הנ”ל והרבי עודד את השירה בחוזק.

. . . אחרי השיחה השני ניגנו הניגון ”שובה ה’ עד מתי” (מפרק צדי”ק), כשכ”ק אדמו”ר שליט”א מעודד בחוזק בידו הק’. באמצע סימן לחזן הרה”ח ר’ משה שיל’ טלישבסקי לנגן ”שיבנה ביהמ”ק”. הנ”ל עשה כמצווה, כשכל הקהל מצטרף והרבי מעודד את השירה.

. . . לקראת סיום שיחה הג’ האריך הרבי בענין התשובה שעל-ידה נעשה מהוי’ – **אלוקיך** וע”ד שאומרים ביוהכ”פ ז’ פעמים ”הוי’ הוא האלוקים”, שלאחרי ההקדמה של ”שמע ישראל” ו”ברוך שם ג’ פעמים, ממשיכים... [וכאן לפתע החל הרבי לומר בקול רם בניגון הידוע (של יוהכ”פ) עוד שש פעמים]: ”הוי’ הוא האלוקים”. האחרון הוי’ בניגון המיוחד לסיום, ומיד אח”כ המשיך הרבי בקול רם יותר ובהכרזה: **”לשנה הבאה בירושלים!”** כשהוא מאריך בניגון תיבת ”ירושלים”... זה הוי’ סיום השיחה, וכאן ענה הקהל הנפעם – ”אמן” רוטט בקול רם, ופצח באופן ספונטני בשירת ’מאָרש נפוליון’ המושר בסיום היום הקדוש... הרבי שתה מהיין, ועודד את השירה בחוזק ובאמצע עודד בב’ ידיו הק’ יחד!

זאת ועוד:

קיום מצות הקהל **כפשוטה** (בזמן שביהמ”ק הוי’ קיים) – אינו אלא פעם אחת, במוצאי יו”ט הראשון; אבל תוכנה בעבודה הרוחנית – הוא בכל ימי הסוכות, ונמשך גם בשמע”צ ושמח”ת, ובשבת בראשית, ובכל הימים שלאח”ז שבהם ”פורקים את המטען” דחודש השביעי (כפתגם כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו¹⁰), על כל השנה כולה, שנקראת ”שנת הקהל”¹¹, ויתירה מזה – ”כל הימים אשר הם חיים על האדמה”.

ב. ולכן, מרבים לדבר ולהרעיש אודות הענין ד”הקהל” במשך כל ימי חג הסוכות, ומבקשים ומציעים – הצעה נפשית – שכל בני יתאחדו ”כאיש אחד בלב אחד” בהענין ד”הקהל”.

ויתירה מזה: כאשר פוגשים יהודי, מקדימים לברכו בענין ד”הקהל” עוד לפני שמזכירים הענין ד”מועד” – אע”פ שלשון הכתוב הוא ”במועד גו’ בחג הסוכות גו’ הקהל את העם”, תחלה ”מועד” ואח”כ ”הקהל” – כדי להדגיש ש”הקהל” הו”ע עיקרי בכללות המועד (לא רק ביום המיוחד שבו קיימו מצות הקהל בפועל), עד כדי כך, ששלימות ה”מועד” תלוי ב”הקהל”, היינו, שע”י הפעולה ד”הקהל” באים גם לשלימות ה”מועד”.

ותוכן הברכה שמברכים איש את רעהו בקשר לענין ד”הקהל” – שתהי’ הצלחה רבה בפעולות ד”הקהל”, הן בנוגע לעצמו, להקהיל את כל פרטי עניניו, שהם בדוגמת ”האנשים והנשים והטף”¹¹, כולל גם ”גרך אשר בשעריך”, דקאי על הפעולה בחלקו בעולם (”שעריך”), והן בנוגע לפעולה עם הזולת, כל אלו שיש לו השפעה עליהם, להיותו המנהיג שלהם, בגוגמת ה”מלך” (כאו”א לפי ענינו), ובאופן שפעולה זו תשפיע על כל הימים שלאח”ז, כנ”ל.

ומובן, שהתכלית והמטרה דאריכות וריבוי הדיבור בכל הנ”ל, היא – המעשה בפועל, ”המעשה הוא העיקר”¹², שכן, המעשה הוא ”אבן-הבוחן” שמאמת שהענין חדר בפנימיותו כו’.

ומכיון שכן, הרי, לפי ערך אריכות וריבוי הדיבור צ”ל גם ריבוי המעשה – כלשון המשנה¹³ **”דוב המעשה”** (כפי שמבאר הרמב”ם בפירוש המשניות, ובתוספת ביאור – ע”י רבינו הזקן באגה”ק¹⁴), כלומר, שלאחרי כל מה שעסקו בעניני ”הקהל” עד עתה, צריכים להוסיף בזה עוד יותר, ובאופן של ריבוי כו’.

(משיחת ליל ה’ דחגה”ס ה’תשמ”ח – בלתי מוגה)

ע’ 205, ע’ 222).
(10) שיחת ליל א’ דחגה”ש תש”ח (סה”מ תש”ט ע’ 173). שיחת שמע”צ תש”ז (לקו”ש ח”ד ע’ 442).
(11) ראה מכתב וא”ו תשרי שנה זו (ה’תוועדות’) שם ע’ 96).
(12) אבות פ”א מ”ז.
(13) שם פ”ג מט”ו.
(14) סימן כא.

”אֵת הַקְהָל אִידִי”

המעבר מ”זמן שמחתינו” ל”עבודה גדולה” של שמחה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת ”יחי המלך”*

א. כאשר מגיעים מ”זמן שמחתינו”¹ ועוברים ל”ויעקב הלך לדרכו”², עלולים לחשוב שמתחיל כעת זמן של עצב (“אומעדיקייט”)...

אך הרמב”ם אומר³, ש”השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שצוה בה עבודה גדולה היא”⁴, כלומר, בכל מצוה שיהודי עושה עליו להיות בשמחה, וזוהי ”עבודה גדולה”, וכיון שהקב”ה הרי זיכה את בני ישראל שכל מעשיהם יהיו קשורים לעבודת ה’, כמ”ש⁵ ”דצה הקב”ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות”, לכן, הגם שנמצאים כבר מחוץ ולאחרי ”זמן שמחתינו” – אעפ”כ מתחילה ”עבודה גדולה” בשמחה!

ומסיים הרמב”ם שם: ”שנאמר⁶ והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה’”, והיינו, כשם שדוד המלך ה’ ”מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה’”, כך גם אפי’ אחד כזה שע”פ תורה הינו איש נכבד ביותר (כדוד המלך) – צריך להיות ”מפזז ומכרכר (בכל עוז) לפני ה’”.

וע”י שיהודי מתנהג באופן כזה – הוא מתקרב לדוד מלכא משיחא, ודוקא שמחה זו מביאה את מלכא משיחא.

ב. ולכאורה, הרי אמחז”ל ”אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה”ז”⁷, ואפילו כאשר הגמרא אומרת⁸ על הקב”ה ש”יושב ומשחק עם לוינתן”, מבהירים מיד ש”מיום שחרב ביהמ”ק אין שחוק להקב”ה”, ומוסיף התוס’ שם⁹ שגם הענין ד”קא חייך ואמר נצחוני בני נצחוני”¹⁰ אינו אלא בדיחותא בעלמא – וכיצד תובעים מיהודי להיות בשמחה כנ”ל?!

א. כל עיני התורה ומצוותי’ ניתנו לכאו”א מִיִּשְׂרָאֵל באופן שיוכל לקיימם בפועל ממש, כמ”ש¹ ”לא בשמים היא גו’ ולא מעבר לים היא גו’”, אלא, ”קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבך לעשותו”, ולא עוד, אלא, שניתנו לו הכחות לקיימם בתכלית השלימות – ”כמצות רצונך”², עד להתגלות אמיתת רצון העליון, הרצון דעצמות ומהות, אשר, ”למעשה ידך תכסוף”³, כביכול.

אמנם, ענין זה הוא בהדגשה יתירה במצוה שתוכנה הוא התאחדותם של כל ישראל, וקיומה הוא ע”י כל ישראל ממש – ”הקהל את העם האנשים והנשים והטף”, להיותם בעצמם מציאות אחת (כנ”ל⁴).

ומעלה נוספת בזה – בזמן הזה, כשאין אפשרות לקיים את המצוה כפשוטה, כמו בזמן שביהמ”ק ה’ קיים:

בנוגע לענין הקרבנות – הנה, בזמן שביהמ”ק ה’ קיים הקריבו קרבנות רק בביהמ”ק, ובהשתתפות כו”כ יחדיו, ”כהניגם בעבודתם ליום בדוכנם וישראל במעמדם”.

ואילו בזמן הזה, שאי אפשר להקריב קרבנות בביהמ”ק – ”קלקלתנו זוהי תקנתנו”⁵ – שע”י התפלה, ”תפלות כנגד תמידין תקנום”⁶, נעשית עבודת הקרבנות (ברוחניות), כל פרטי העבודה דכהנים ליום וישראלים, ע”י כל יחיד מישראל, בכל זמן ובכל מקום (גם בלילה וגם בחוץ לארץ), אנשים נשים וטף, עד לקטני קטנים, החל מאמירת ”מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתִי בחמלה רבה אמונתך” – היסוד דכל עניני התפלה⁷, ברכות השחר כו’, תפלת העמידה כו’, עד לסיום וחזרתם ד”אך צדיקים יודו לשמך ישרים את פניך”.

ועד”ז בנדוד”ד, שמכיון שאי אפשר לקיים מצות הקהל כפשוטה, במעמד כל ישראל בביהמ”ק – הרי אדרבה, ”קלקלתנו זוהי תקנתנו”, שכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, יכול וצריך לקיים תוכן העבודה ד”הקהל”, ועד שמציאותו של כאור”א מישראל נעשית מציאות של ”הקהל”, ובאופן שניכר בגלוי – ”לעיני כל ישראל”⁸ – שהוא ”יהודי של הקהל” (”א הקהל איד”), ”איש של הקהל”, ”אשה של הקהל”, או ”ילד של הקהל” (כמדובר לעיל⁹).

1 בההתוועדות (שיחות-קודש תשל”א ח”א ע’ 142 ואילך. לקו”ש חי”ז ע’ 267 ואילך).

2 (4) ולהעיר שדין זה הובא ברמב”ם שם בהמשך לדיני שמחה (דבית השואבה) בחג הסוכות.

3 (5) מכות כג, רע”ב – במשנה.

4 (6) ש”ב ו, טז.

5 (7) ברכות לא, א.

6 (8) ע”ז ג, ב.

7 (9) ד”ה אין.

8 (10) ב”מ נט, ב. וראה תוס’ ד”ה קא חייך ואמר נצחוני בני: ”הכא מילתא דבדיחותא בעלמא הוא דאמר”.

* מובאת בעריכה ועיבוד מחודשים עם מראי-מקומות בשולי-הגליון.

1) – חג הסוכות (ויקרא כג, מ. וראה יל”ש עה”פ רמז רנד).

2) ל’ הכותב – ויצא לב, ב.

וכמונה הידוע שבמוצאי שמח”ת היו מכריזים: ”ויעקב הלך לדרכו” – ראה אג”ק כ”ק אדמו”ר מוהרי”צ ח”א ע’ קצד. וראה גם לקו”ש חט”ו ע’ 259 ואילך ובהנסמן שם. קונטרס ויעקב הלך לדרכו ה’תש”מ. ושם, אשר שלמות הענין ד”ויעקב הלך לדרכו” הוא אחרי סיום חודש תשרי – בהתחלת חודש חשוון (ובזה גופא – אחרי ר”ח מר-חשוון).

3) בסוף הל’ לולב – נת’ בארוכה לפנ”ז

1) נצבים ל, יב-יד.

2) נוסח תפלת מוסף. וראה תו”ח ר”פ ויחי. ובכ”מ.

3) וואילך. 4) בהמדובר לפנ”ז בהשיחה (ה’תוועדיות’ תשמ”ח ח”א ע’ 239 ס”ה).

5) ע”ד שבת פ, ב. ועוד.

6) ברכות כו, ב.

7) ויתירה מזה – ענין האמונה הוא היסוד והשורש לכל המצוות, מצוות עשה ומצוות לא תעשה, עד לדקדוק קל של דברי סופרים, כמארז”ל (מכות בסופה) ”בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר (חבקוק ב, ד) וצדיק (ויעמך כולם צדיקים) באמונתו יחי”.

8) סוף פרשתנו.

9) שיחות ליל ג’ וד’ דחג”ס ס”ח (ה’תוועדיות’ שם

לעשות כל התלוי בו כדי לצאת "מן התיבה"!

ההוראה מהמאורע דעשירי בתמוז – "ויפתח נח את חלון התיבה וגו'¹":

גם כאשר נמצאים עדיין בזמן הגלות, במצב של מבול, לפני הגאולה – הנה כאשר ישנה **קס"ד** אצל יהודי שכבר הגיע הזמן דסיום המבול, וצריכים **לצאת** מן התיבה לעולם כפי שהוא במעמד ומצב ד"עולם חדש"², גאולה שאין אחרי גלות – צריך יהודי לעשות את כל **התלוי בו** כדי לברר זאת, לשלוח שלוחים – בעלי-חיים או בני-אדם, ושאר פעולות כיו"ב, כלומר, לעשות כל התלוי בו למהר ולזרז את הגאולה.

יהודי אינו יכול לשבת ולהמתין עד **שהקב"ה יצוה** עליו לצאת מהגלות אל הגאולה (מהמעמד ומצב שבתיה ומצב ד"עולם חדש"), ולכן, כאשר יש מקום לסברא וקס"ד שכבר הגיע הזמן לצאת מן הגלות אל הגאולה – אזי עושה את כל התלוי בו כדי למהר ולזרז את הגאולה!

ואף שהיציאה מהגלות אל הגאולה אינה יכולה להיות אלא ע"פ ציווי הקב"ה – מ"מ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים משתוקקים וחספצים שהגאולה תהי' **תיכף ומיד**, "ווי וואנט משיח נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את ציווי הקב"ה **"צא מן התיבה"**³, לצאת מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

. ידועים אמנם דברי בעל הגאולה בג' תמוז, לפני הכנסו לקרון הרכבת המובילה לעיר גלותו⁴: "לא מרצוננו גלינו מא"י", ולא בכחותינו אנו נשוב לא", אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו"; אבל אעפ"כ, כאשר הקב"ה רואה שיהודים צועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הרי זה גופא ממחר את פעולתו של הקב"ה להוציא את בני" מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שיוצאים מהמעמד ומצב דגלות, "צא מן התיבה", למעמד ומצב דגאולה שאין אחרי גלות, "עולם חדש ראה", ביחד עם קיום היעוד⁵ "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ חזקת, י' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) פרשתנו ח, ו. (2) ב"ר פ"ל, ת. י"ש נח רמז מט. (3) פרשתנו שם, טז. (4) לקו"ד ח"ד תשצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. תרפ"ז ע' קצו. (5) ויק"ד פי"ג, ג.

ובפרט כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות ובתקופה שלא הי' שבה אומרים על עבדות גדולה שהיא "עצמאות" ועל גלות שלא הי' כמוה אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה",

[ואין פוצה פה ומצפצף, אלא אדרבה, מוסיפים ואומרים שזוהי "התקופה הגדולה", ועוד מדפיסים זאת בעיתונים וכו'! א"י, מה זאת-אומרת? – הרי מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות, מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, דבר הקשור עם גילוי-עריות ממש ונוגע לכל הדורות, ענין שבשבילו צריך להיות "הרג ואל יעבור", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("זוערט שטאַרקער און שטאַרקער")!]

– אעפ"כ, ע"י עבודתנו עכשיו בשמחה של **מצוה**, יבואו ל"ישוב בשמים ישחק"¹¹ עוד בסיום זמן הגלות, בזמן ד"מאטו רגלין ברגלין"¹².

ומה שהחושך מתגבר, הרי על כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹³ משל מחושך הלילה: רואים שדוקא בסוף הלילה, קודם עליית עמוד השחר, מתגבר החושך במאוד (ודוקא אז מפציע השחר), עד"ז בנוגע להגאולה, ובענינו: כיון שנמצאים כבר סמוך להגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [באמת אין צורך לעיין שם, מספיק להביט ב"גרניץ' ווילג"¹⁴ ולראות איך ש"בת קמה באמה וכלה בחמותה" (ואין עכשיו הזמן להרבות "בשבחן" של ישראל¹⁵)] – לכן החושך גובר ומתחזק.

ג. נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח לשבור את החושך?

– על-כך אומר הרמב"ם שבכל מצוה צריך להיות "מפזז ומכרכר" בכל עוז, כיון שיהודי הוא **תמיד "לפני ה"!"**

וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה יקויים הפסוק "קץ שם לחשך"¹⁶, ו"ישוב בשמים ישחק"¹¹ על כל ה"רגשו גוים ולאומים יהגו"¹⁷, עד ל"גרים גרוים"¹⁸, ויעברו "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁹ מהחושך כפול ומכופל לאור הגדול, עד ל"והי' לך הוי' לאור עולם"²⁰,

בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

(מעובד משיחת ש"פ בראשית (התועדות הב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

(11) תהלים ב, ד. (12) ל' הזהר – ח"ב רנח, א. (13) לקו"ד ח"א סח, א-ב. (14) איזור מפורסם במנהטן. (15) בלשון סגי נהור. (16) איוב כח, ג. (17) תהלים ב, א. (18) ראה מס' עבודה-זרה שבהע' 8 – דובר ע"כ באריכות בהמשך ההתועדות (שיחוק"ק שם ע' 169 – בקשר עם החוק האומלל ד"מיהו יהודי") – נדפס ב"יחי המלך" רעח ע' 13 ואילך. (19) זח"א קכט, א. (20) ישע"י ס, יט.

